

Està vinculada, com a revisora, a publicacions, entre d'altres —per citar les més lligades a la catalanística— *Llengua&Literatura* (CARHUS+ A), *Quaderns d'Italìa* (CARHUS+ A), *Rassegna Iberistica* (CARHUS+ A) (Universitat Ca' Foscari de Venècia), *Carte Romanze* i *Haidé. Estudis Maragallians*.

Ha estat membre de la Junta de l'AISC (Associazione Italiana di Studi Catalani) entre 2008 i 2012, i entre aquest any i el 2015, presidenta de l'associació. L'any 2000 va rebre el Premi Crítica «Serra d'Or» de Catalanística pel llibre «*Història de la filla del rei d'Hongria*» e altri racconti catalani tardomedievali: Studio folclorico ed edizione critica (Viareggio-Lucca, Mauro Baroni Editore, 1999, 167

p.). El 2011 li va ser atorgat el Premi Internacional Ramon Llull, com a directiva de l'AISC, a «la millor associació internacional de catalanística», i el 2015 la Menció de la Delegació del Govern de la Generalitat de Catalunya a Itàlia com a directora editorial de la *Rivista Italiana di Studi Catalani*, per «l'activitat de difusió i promoció científica en l'àmbit acadèmic de la cultura catalana a Itàlia» d'aquesta revista, una qualificació que resumeix perfectament la trajectòria de la doctora Veronica Orazi i els seus mèrits per integrar-se com a membre corresponent de la Secció Històrico-Arqueològica de l'IEC.

Ramon PINYOL

Patrici Pojada va néixer a Pàmies, País de Foix, el 5 de novembre de 1965 i actualment és catedràtic d'història moderna de la Universitat de Perpinyà. L'any 1996 es va doctorar a la Universitat de Tolosa II, amb una tesi sobre la història de la Vall d'Aran al segle XVII dirigida per Jean-Pierre Amalric, la qual va ser publicada dos anys més tard amb el títol *Une vallée frontière dans le Grand Siècle: Le Val d'Aran entre deux monarchies* a la col·lecció «Universatim» dirigida per Jean-Michel Minovez.

La recerca històrica duta a terme per Patrici Pojada durant tres dècades s'ha centrat en les relacions humanes, econòmiques, politicomilitars i lingüísticoculturals que es donaren a banda i banda dels Pirineus en els segles de la primera modernitat; un àmbit territorial i històric que Patrici Pojada sempre ha definit com el propi d'una «comunitat occitanocatalana». Aquest gran eix de recerca l'ha portat a estudiar les migracions i la mobilitat de les poblacions, l'activitat i les xarxes dels petits i mitjans comerciants, les relacions dels poders locals pirinencs amb els governs centrals de les monarquies francesa i espanyola, així com les formes de sociabilitat, i també de conflictivitat, en aquesta zona de frontera muntanyenca.

A banda de la tesi doctoral, les seves recerques han quedat reflectides en un bon grapat de monografies publicades tant en llengua francesa com en llengua catalana, entre les quals destaquem: *Une société marchande: Le commerce et ses acteurs dans les Pyrénées modernes (haut Pays de Foix, vers 1550-1700)* (2008), *Le Voisin et le Migrant: Hommes et circulations dans les Pyrénées modernes (XVIe-XIXe siècle)* (2011) i *Viure com a bons veïns: Identitats i solidaritats als Pirineus (segles XVI-XIX)* (2017). Així mateix, ha divulgat les seves investigacions en revistes especialitzades com la *Revue d'Histoire Moderne et Contemporaine*, *Afers*, *Fulls de Recerca i Pensament*, *Recerques*, *Annales du Midi*, *Histoire et sociétés rurales*, *Diasporas*, *Histoire des Alpes*, *Pedralbes*, *Manuscrits*, etc. Llibres i articles als quals cal afegir un nombre molt considerable de contribucions a obres col·lectives, ponències a congressos, participació en catàlegs d'exposicions i textos de divulgació.

Totes aquestes aportacions es caracteritzen per un treball pacient i rigorós efectuat tant en els arxius municipals, parroquials, privats, diocesans o departamentals de la zona pirinenca com en els grans dipòsits documentals de Madrid, Simancas, París i Barcelona; però també aquestes són unes recerques fetes a partir del coneixement directe, profund i sentit de la realitat actual de la comunitat occitanocatalana. Tal com ha manifestat públicament en més d'una ocasió, la llengua familiar de Patrici Pojada ha estat i continua sent la llengua occitana.

Perquè paga la pena destacar que a la Universitat de Tolosa, on es va formar, Patrici Pojada no tan solament estudià història, sinó també lingüística romànica. I, de fet, ens trobem davant un historiador doblat de lingüista amb obres d'una gran rellevància per a la història de la llengua occitana com *L'occitan parlat en Ariège* (1992), el *Dictionnaire occitan-catalan / català-occità* (2005), fet en col·laboració amb Claudi Balaguer, o el *Repertoire toponymique des communes de la région Midi-Pyrénées* (2009).

Un doble vessant de dedicació i de vocació, històric i lingüístic, que també resta reflectit en els reconeixements i en la intensa tasca institucional desplegada per Patrici Pojada en favor de la cultura occitanocatalana durant tres dècades. És membre de l'Acadèmia Aranesa de la llengua occitana, ha estat president del Grup de Lingüística occitana de la Generalitat de Catalunya, membre del consell d'administració de l'associació de Journées Internationales d'Histoire de Flaran, membre del consell d'administració de la Fédération Historique de Midi-Pyrénées, vicepresident de la secció regional de Midi-Pirineus de l'Institut d'Estudis Occitans, director adjunt del Centre de Recherches Historiques sur les Sociétés Méditerranées i membre del consell editorial i de redacció de revistes especialitzades com *Annales du Midi*, *Recerques*, *Manuscrits*, *Drassana*, *Ripacurtia* i altres.

Finalment, voldria remarcar que Patrici Pojada ha col·laborat amb l'Institut d'Estudis Catalans en diverses ocasions. Així, va coordinar, juntament amb Òscar Jané, l'edició de les actes del congrés «Construcció i projecció de la memòria personal a l'època moderna» celebrat a IEC

l'any 2011 i publicat tres anys més tard a la Casa de Velázquez. També pronuncià la conferència inaugural del congrés organitzat per la Secció Històrico-Arqueològica l'any 2014 sobre la Guerra de Successió als Països Catalans. La llavors presidenta de la secció, la malaguanyada doctora Maria Teresa Ferrer i Mallol, i el qui subscriu aquests mots van ser testimonis, com a organitzadors del congrés, d'una ofensiva per part d'alguns estaments de l'Estat espanyol per desencoratjar els ponents internacionals a participar-hi. El congrés es va fer poc després d'un altre que, promogut per la Societat Catalana d'Estudis Històrics, va aixecar una notable polseguera pel títol posat a la trobada científica. Algun ponent va cedir a les pressions i a l'ambient de coacció que es va crear. Patrici

Pojada va presentar un preciós text titulat «Unes Catalunyaes sense Noves Plantes? La Guerra de Successió d'Espanya i les seves conseqüències», el qual es troba publicat al volum 1714 de la «Sèrie Major» de les Publicacions de la Presidència.

Per aquest bagatge de mèrits científics, per la voluntat de la Secció Històrico-Arqueològica d'estrènyer els lligams amb les institucions de recerca de la Catalunya del Nord i potenciar els estudis occitanocatalans, així com pel compromís mostrat amb la nostra institució, creiem que Patrici Pojada es un magnífic candidat per ingressar com a membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans.

Antoni SIMON

Marta Prevosti i Monclús va néixer a Barcelona el dia 9 de novembre de 1952. Va cursar la carrera d'Història Antiga a la Facultat de Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona (1970-1975) i aquell mateix any entrà a treballar d'adjunta interina d'Arqueologia, Epigrafia i Numismàtica a les ordres del professor Miquel Tarradell i Mateu. L'any següent (1976) assolí el grau amb el treball *Cronologia i poblament a l'àrea rural de Baetulo* que, d'alguna manera va marcar el seu futur en definir, a casa nostra, un camí fins aleshores inèdit i que ha esdevingut d'una importància cabdal en aquests darrers anys. Obtingué el doctorat a la Universitat de Barcelona l'any 1980 amb la tesi *Cronologia i poblament a l'àrea rural d'Iluro*, que continuava, ampliant-la, la recerca iniciada. Aquesta contribució fou guardonada amb el Premi Iluro de Monografia Històrica 1980 concedit per la Caixa d'Estalvis Laietana (Mataró). Convé recordar, perquè és significatiu, que tant el treball final de grau com la tesi foren publicades en dues monografies que van veure la llum simultàniament l'any 1981. L'any següent guanyà per oposició l'ajudantia numerària d'Arqueologia a la Universitat de Barcelona, on de seguida, com a conseqüència de la LRU, esdevingué professora titular, càrrec que ocupà fins al 1987, en què deixà la universitat, però no pas la recerca en diverses excavacions (villa de Torre Llauders, a Mataró, principalment), que se centraren especialment en la comarca el Maresme i que foren objecte de diversos articles científics, ponències i comunicacions a congressos, jornades i simposis. D'aquesta etapa cal destacar que entre l'any 1991 i el 1995 va ser assessora de l'empresa ACESA en les relacions de l'empresa amb el Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya, una tasca important atesa la construcció de l'autopista del Maresme més enllà de Mataró i dels seus accessos i que va permetre documentar un nombre extraordinari de jaciments que foren no tan sols convenientment excavats, sinó també publicats posant, d'aquesta manera, a l'abast dels estudiosos unes dades que la major part de les vegades resten inèdites.

L'any 2002 fou nomenada directora gerent del Museu de l'Estampació de Premià de Mar, institució integrada en el Sistema del Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya. Conservà aquest càrrec fins al 2005. De 2010 a 2013 va tornar a exercir de directora, a temps parcial. Durant aquesta etapa va elaborar el projecte museogràfic i museològic de l'exposició permanent del museu que dirigia i el del Museu de la Fàbrica del Gas de Premià de Mar. També comissarià diverses exposicions a Premià i en altres localitats del Maresme.

L'any 2005, amb la creació per part de la Generalitat de Catalunya de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica (ICAC), fou contractada com a investigadora sènior, tasca en la qual continua treballant en l'actualitat.

D'ençà d'aleshores, la seva activitat professional s'ha ampliat amb una sèrie de treballs de recerca sense abandonar la comarca del Maresme que tan bé coneix, i que s'han centrat en una part del *territorium* de Tarraco, però també en altres àmbits. Des del setembre de 2008 fins a la fi de 2014 ha gestionat els treballs d'arqueologia relacionats amb l'ampliació del tercer carril de l'autopista AP-7, des de la Jonquera fins a Salou, encàrrec fet per ACESA a l'ICAC.

Dels nombrosos projectes de recerca que ha dirigit en solitari o en col·laboració destacariem pel seu significat i per la seva importància l'estudi de l'extraordinària villa tardana de Can Ferrerons (Premià de Mar) i, sobretot, *l'Estudi del paisatge arqueològic antic de l'Ager Tarracensis (a la dreta del riu Francolí)* (Projecte Ager Tarracensis), que, finançat per l'ICAC i ACESA, va començar l'any 2005 i es troba ja a les acaballes. L'ambició d'aquesta recerca, inèdita al nostre país, ha significat una prospecció exhaustiva del territori definit, l'excavació puntual d'uns jaciments determinats, la recollida de totes les dades publicades i una revisió acurada del material conservat en els fons dels museus del territori. El resultat ha estat la publicació de cinc monografies (sèrie Documenta de l'ICAC) que apleguen en volums temàtics el resultat d'aquesta recerca en la qual han participat una munió d'experts, doc-